

Dosarul nr. 2ra-1896/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central (Tatiana Avasiloaie)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Ana Panov, Vitalie Cotorobai, Marina Anton)

ÎNCHEIERE

14 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Victor Burduh

Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de XXXXX și reprezentantul acesteia, avocatul Victor Tatarciuc,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de XXXXX cu privire la modificarea cuantumului pensiei de întreținere a copiilor minori și recunoașterea ca fiind neîntemeiat refuzul tatălui de a da acordul pentru ieșirea/intrarea copiilor minori cu mama din/în Republica Moldova și perfectarea actelor de identitate și de stare civilă copiilor minori fără acordul tatălui,

împotriva deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de XXXXX și s-a admis apelul declarat de XXXXX, fiind casată hotărârea din 07 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, și s-a pronunțat o nouă hotărâre, prin care s-a respins acțiunea depusă de XXXXX

constată:

La 18 noiembrie 2016, XXXXX a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui XXXXX cu privire la modificarea cuantumului pensiei de întreținere a copiilor minori și recunoașterea ca fiind neîntemeiat refuzul tatălui de a da acordul pentru ieșirea/intrarea copiilor minori cu mama din/în Republica Moldova și perfectarea actelor de identitate și de stare civilă copiilor minori fără acordul tatălui.

În motivarea acțiunii a menționat că, prin hotărârea din 03 iunie 2013 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, s-a desfășurat căsătoria încheiată între XXXXX, fiind stabilit domiciliul copiilor minori XXXXX cu mama. Totodată, s-a încasat de la XXXXX pensia pentru întreținerea copiilor minori în mărime de $\frac{1}{3}$ din toate veniturile lunare, începând cu 18 iulie 2012 și până la atingerea majoratului de către copii.

Reclamanta a relevat că, după desfacerea căsătoriei, XXXXX i-a promis că o să aibă grija de copiii lor și o să execute benevol hotărârea din 03 iunie 2013 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, în partea achitării pensiei de întreținere, solicitându-i să nu depună spre executare documentul executoriu. Însă, contrar acestor promisiuni, pârâtul nu și-a exercitat în deplină măsură obligațiile părintești

în partea întreținerii și participării la educația copiilor, achitând pensia de întreținere la discreția sa. Mai mult ca atât, acesta deseori uită de aceste obligațiuni și ascunde veniturile sale reale, întru diminuarea cuantumului plățile achitate cu titlu de pensie de întreținere, fapt care atinge profund drepturile copiilor minori.

La caz, reclamanta a evocat că, întreține de una singură fiicele XXXXX, și suportă doar ea toate cheltuielile ce țin de îmbrăcămintea, hrana, instruirea copiilor, asistenta medicală, școlarizarea etc.. Însă, îi este foarte greu să contribuie doar ea la creșterea copiilor, deoarece de la momentul pronunțării hotărâri din 03 iunie 2013 a Judecătoria Botanica, mun. Chișinău, a crescut considerabil coșul minim de consum, fapt ce presupune că s-au majorat toate prețurile. Astfel, s-au majorat și cheltuielile de întreținere a copiilor.

În acest sens, reclamanta a notat că potrivit certificatului nr. 20-21/426 din 22 septembrie 2016, valoarea minimului de existență în semestrul I al anului 2016 constituie în mun. Chișinău în medie pe lună, pentru un copil în vârstă de 7-17 ani, 2 121,30 de lei, fără a include în această sumă cheltuielile ce țin de îmbrăcămintea, școlarizare, hrană, transport, cheltuieli pentru întreținerea apartamentului, asistență medicală și alte cheltuieli care sunt majore și nici nu e posibil de calculat corect.

Cu referire la cuantumul pensiei de întreținere care urmează a fi încasat de la XXXXX, reclamanta a susținut că acesta deține mai multe funcții retribuite, însă ascunde veniturile adevărate pentru a se eschiva de la plata pensiei de întreținere a copiilor minori.

Reclamanta a invocat că contribuția bănească a tatălui la creșterea și întreținerea copiilor minori nu acoperă nici 30% din cheltuielile real suportate. Astfel, pentru a putea asigura un trai decent copiilor și pentru a acoperi toate cheltuielile ce țin de instruirea, hrana, îmbrăcămintea, tratamentele medicamentoase ale copiilor, ea este nevoită să plece la muncă în străinătate. Prin urmare, acțiunile lui XXXXX pun în primejdie sănătatea fizică și psihică a fiicelor, dezvoltarea lor fizică și morală.

În altă ordine de idei, reclamanta a indicat că s-a adresat de multiple ori către XXXXX cu solicitarea de a acorda permisul notarial autentificat cu privire la perfectarea pe numele copiilor a pașapoartelor cetățeanului Republicii Moldova, pentru a putea pleca în străinătate, inclusiv la odihnă. Însă, acesta refuză, fără a invoca vreun motiv întemeiat. Astfel, acesta îngrețește dreptul copiilor la un trai decent și la odihnă, fapt care contravine intereselor superioare ale copiilor.

Reclamanta XXXXX a solicitat modificarea cuantumului pensiei de întreținere încasat de la XXXXX pentru întreținerea copiilor minori XXXXX de la $\frac{1}{3}$ din toate veniturile lunare, într-o sumă bănească fixă achitată lunar în mărime de 3 500 de lei pentru fiecare copil, până la atingerea majoratului de către copii; acordarea XXXXX a permisului de ieșire din țară a copiilor minori și la perfectarea pe numele copiilor a pașaportului cetățeanului Republicii Moldova.

Prin hotărârea din 07 iulie 2017 a Judecătoria Chișinău, sediul Central, (vol. I, f.d. 142, 149-151 recto-verso) s-a admis acțiunea depusă de XXXXX S-a anulat titlul executoriu nr.2-2496/12 din 03 iunie 2013 eliberat de Judecătoria Botanica, mun.Chișinău, și s-a eliberat un nou titlu executoriu cu privire la încasarea de la XXXXX în beneficiul XXXXX, a pensiei de întreținere a copiilor minori XXXXX în mărime de 3 500 de lei/lunar pentru fiecare copil, începând cu data intrării în vigoare a prezentei hotărâri și până la atingerea majoratului de către fiecare copil.

S-a considerat neîntemeiat refuzul lui XXXXX de a da acordul pentru plecarea copiilor minori XXXXX cu mama XXXXX peste hotarele țării și la perfectarea actelor.

S-a permis ieșirea și intrarea copiilor minori XXXXX în și din Republica Moldova, cu mama XXXXX în lipsa acordului tatălui XXXXX, cu respectarea prevederilor legislației în vigoare referitor la ieșirea și intrarea pe teritoriul Republicii Moldova a minorilor.

S-a permis perfectarea actelor în legătură cu ieșirea și intrarea în și din Republica Moldova a copiilor minori XXXXX în lipsa acordului tatălui XXXXX. S-a încasat de la XXXXX în beneficiul statului taxa de stat în cuantum de 2 520 de lei.

S-a încasat de la XXXXX în beneficiul XXXXX suma de 300 de lei cu titlu de compensare a taxei de stat achitată la depunerea cererii de chemare în judecată și suma de 7 500 de lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de asistență juridică.

Prima instanță și-a întemeiat soluția adoptată pe dispozițiile art. 18 alin.(1) din Convenția Internațională din 20 noiembrie 1989 cu privire la drepturile copilului, în vigoare pentru Republica Moldova din 25 februarie 1993; art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale; art. 27 alin. (2) din Constituție; art. 12 alin. (2) din Convenția Internațională cu privire la drepturile civile și politice; art. 74 alin. (1), art. 76 alin. (1), art. 79, art. 110 din Codul familiei; art. 18 alin.(1) din Legea nr. 338 din 15 decembrie 1994 privind drepturile copilului; art. 1 alin. (4) și art. 3 alin. (5) din Legea nr. 269 din 09 noiembrie 1994 cu privire la ieșirea și intrarea în Republica Moldova.

În consolidarea soluției sale, Judecătoria Chișinău, sediul Central, a reținut că pensia de întreținere în cuantumul de $\frac{1}{3}$ din toate felurile de venituri lunare, stabilit prin hotărârea din 03 iunie 2013 a Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, nu satisface necesitățile minimale ale copiilor minori. Or, cuantumul pensiei de întreținere nu poate fi limitat doar la satisfacerea necesităților minime a copiilor, în toate cazurile fiind important de a asigura acestora condițiile materiale necesare pentru o dezvoltare fizică și socială.

Succesiv, prima instanță a apreciat că prin neeliberarea acordului de a ieși din țară a copiilor minori, tatăl XXXXX le-a lezat drepturile atât a copiilor, cât și a mamei acestora, deoarece domiciliul copiilor a fost stabilit cu mama. Respectiv, reclamanta XXXXX are dreptul de a circula cu copiii săi minori, fie la odihnă, fie la tratament, fie pe teritoriul Republicii Moldova, fie pe teritoriul altui stat străin.

Astfel, reclamantei urmează a-i fi acordată permisiunea la perfectarea actelor în legătură cu ieșirea și intrarea în și din Republica Moldova a copiilor minori, în lipsa acordului tatălui XXXXX.

Prin decizia din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău (vol. I, f.d. 211, 212-223) s-a respins apelul declarat de XXXXX și s-a admis apelul declarat de XXXXX, s-a casat hotărârea din 07 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, și s-a pronunțat o hotărâre nouă prin care s-a respins acțiunea depusă de XXXXX.

Instanța de apel și-a întemeiat soluția adoptată pe dispozițiile art. 5, art. 118, art. 254 alin. (3)-(5) din Codul de procedură civilă; art. 8 alin. (1) și (2), art. 9 alin. (1) și (2), art. 10 alin. (1), art. 11 din Codul civil, art. 2 alin. (1) și (3), art. 38 alin. (1) și (2), art. 58 alin. (1), art. 75 alin. (1), (2) și (3), art. 76 alin. (1) și (2),

art. 107 alin. (1), art. 110 din Codul familie; art. 18 alin. (1) din Legea nr. 338 din 15 decembrie 1994 privind drepturile copilului; art. 1 alin. (1) și (2), art. 2 alin. (1), art. 3 alin. (1) și (5) din Legea cu privire la ieșirea și intrarea în Republica Moldova.

În consolidarea soluției sale, Curtea de Apel Chișinău a reținut că prima instanță nu a soluționat cerința privind modificarea cuantumului pensiei de întreținerea copiilor minori, ci a dispus într-o procedură arbitrară substituirea cuantumului pensiei de întreținere într-o sumă bănească fixă plătită lunar în locul unei cote din salariu și/sau alte venituri. Or, în privința acestor copii minori deja există o hotărâre judecătorească pronunțată la 03 iunie 2013 de Judecătoria Botanica, mun.Chișinău, prin care s-a soluționat disensiunea cu privire la plata pensiei de întreținere.

Astfel, prima instanță a modificat cuantumul pensiei de întreținere a copiilor minori fără a examina și justifica necesitatea acestei modificări. Mai mult decât atât, nici reclamanta nu a demonstrat instanței ce circumstanțe noi au survenit în raporturile juridice și care ar constitui, în esență, temei de a interveni într-o chestiune soluționată printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă și a modifica această soluție.

Cu referire la capetele de cerere privind recunoașterea ca fiind neîntemeiat refuzul lui XXXXX de a da acordul pentru plecarea copiilor minori cu mama peste hotarele Republicii Moldova și perfectarea actelor, fără acordul tatălui și permiterea intrării-ieșirii din/în Republica Moldova, Curtea de Apel Chișinău a notat că în cazul în care se pretinde apărarea dreptului încălcat, acesta trebuie să fie reglementat de o anumită lege. În speță, însă, reclamanta revendică apărarea unui drept iluzoriu, deoarece nu a dovedit faptul că tatăl XXXXX se opune ieșirii copiilor minori din Republica Moldova și/sau la perfectarea actelor în legătură cu ieșirea și intrarea în și din Republica Moldova a copiilor minori.

La 20 iulie 2018, XXXXX și reprezentantul acesteia, avocatul Victor Tatarciuc, au declarat recurs împotriva deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău (vol. II, f.d. 1-16).

În motivarea recursului au invocat că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept procedural și material, au apreciat arbitrar probele și situația faptică a speței, ce a dus la încadrarea eronată a raporturilor materiale litigioase și la pronunțarea unei soluții greșite, care încalcă drepturile și libertățile fundamentale ale recurente.

În acest sens, recurenta și reprezentantul acesteia au indicat că instanța de apel a judecat cauza în absența lui XXXXX, căruia nu i-a fost comunicată data, ora și locul petrecerii ședinței de judecată. Mai mult decât atât, Curtea de Apel Chișinău a acceptat și examinat o cerere de apel depusă de o persoană neîmpuțernită, deoarece avocatul R. Cimpoi nu a fost investit de către XXXXX cu dreptul de a exercita în numele său calea de atac a hotărârilor judecătorești, or, acest fapt trebuia să fie indicat, sub sancțiunea nulității, în mandatul avocațial. Astfel, cu titlu subsecvent, instanța de apel nu trebuia să examineze nici cererea depusă de avocatul Ruslan Cimpoi în numele lui XXXXX cu privire la scutirea de la plata taxei de stat la declararea apelului.

Deopotrivă, recurenta a relevat că instanța de apel neîntemeiat a schimbat obiectul acțiunii din „modificarea cuantumului pensiei de întreținere a copiilor minori...” în „obligarea lui XXXXX să achite pensia de întreținere a copiilor

minori într-o sumă bănească fixă în mărime de 3 000 de lei lunar pentru fiecare copil...”.

La fel, instanța de apel a omis să dea o apreciere faptului că XXXXX a prezentat două certificate cu privire la salariu, însă care conțin informații diferite, cu atât mai mult că, potrivit informației de la Poliția de Frontieră, intimatul nici nu se află pe teritoriul Republicii Moldova.

Finalmente, Curtea de Apel Chișinău nu a dat o apreciere suportului probator administrat de XXXXX prin care confirmă cheltuielile reale suportate pentru creșterea și întreținerea copiilor. Or, copiii cresc, iar odată cu acest proces biologic se măresc și cheltuielile de creștere a acestora, dealtfel cum a crescut și cuantumul minimului de existență din momentul când a fost pronunțată hotărârea judecătorească din 03 iunie 2013. Astfel, instanța de apel a interpretat eronat faptul că recurenta nu a invocat circumstanțe care pot constitui temei de a modifica cuantumul pensiei de întreținere a copiilor minori dintr-o cotă din salariu și/sau alte venituri într-o sumă bănească fixă plătită lunar.

În altă ordine de idei, recurenta a opinat că instanța de apel eronat a ajuns la concluzia că XXXXX nu a dovedit faptul că XXXXX se opune ieșirii copiilor minori din Republica Moldova și/sau la perfectarea actelor în legătură cu ieșirea și intrarea în și din Republica Moldova a copiilor minori.

La capitolul dat, Curtea de Apel nu a ținut cont de argumentele sale, precum că XXXXX ignoră aceste solicitări și nu iese la contact cu dânsa. Prin urmare, această circumstanță este viabilă de a admite aceste capete de cerere.

Recurenta XXXXX și reprezentantul acesteia, avocatul Victor Tatarciuc, au solicitat admiterea recursului, casarea deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 07 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central, cu pronunțarea unei hotărâri noi, prin care să fie admisă integral acțiunea depusă de XXXXX.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Prin prisma art. 434 în alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Instanța de recurs atestă că, în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece actul judecătoresc de dispoziție recurat datează cu 31 mai 2018, iar cererea de recurs a fost depusă la 20 iulie 2018, adică în mai puțin de două luni de la pronunțarea deciziei instanței de apel.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate.

Astfel, nu pot fi acceptate criticile invocate de recurentă și reprezentantul acesteia cu privire la faptul că instanța de apel a examinat cauza în absența lui XXXXX, căruia nu i-a fost comunicată data, ora și locul petrecerii ședinței de judecată. Or, încălcarea unui drept procesual poate fi invocată doar de către participantul care nemijlocit pretinde încălcarea acestuia. Respectiv, recurenta nu poate invoca unele circumstanțe în apărarea dreptului procesuale pretinse a fi încălcate altui participant la proces, cu atât mai mult care are o poziție procesuală contradictorie.

La fel, nu este viabil nici argumentul recurentei și ale reprezentantului acesteia, precum că instanța de apel a acceptat și examinat o cerere de apel depusă de o persoană neîmputernicită, deoarece avocatul Ruslan Cimpoi nu a fost învestit de către XXXXX cu dreptul de a exercita în numele său calea de atac a hotărârilor judecătorești.

În acest sens, completul admisibilitate notează că din conținutul mandatului avocațial seria MA nr. 0799199 din 28 iulie 2017 (vol. I, f.d. 171) rezultă, în afara oricărui dubiu rezonabil, că XXXXX l-a învestit pe reprezentantul său, avocatul Ruslan Cimpoi, cu dreptul procedural special de a exercita în numele său calea de atac a hotărârilor judecătorești. Mai mult decât atât, această chestiune fiind verificată de către instanța de apel la etapa primirii cererii de apel.

Succesiv, nu pot fi acceptate nici criticile recurente și ale reprezentantului acesteia cu privire la faptul că instanța de apel a lăsat fără apreciere corespunzătoare probele administrate de XXXXX. Or, prin prisma regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către prima instanță și instanța de apel, deoarece forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Instanța de recurs putând interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor.

Dealtfel, completul de admisibilitate nu poate accepta nici celelalte argumente cuprinse în cererea de recurs, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de XXXXX și reprezentantul acesteia, avocatul Victor Tatarciuc, rezultă aceștia nu au evidențiat în memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la transpunerea concluziilor instanței de apel, la reiterarea circumstanțelor factice ale cauzei, care *inter alia* au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

La caz, însă, argumentele invocate în cererile de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece XXXXX și reprezentantul acesteia, avocatul Victor Tatarciuc, nu au invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurente și al reprezentantului acesteia cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest

capitol instanță de recurs reține că recursul declarat XXXXX și reprezentantul acesteia, avocatul Victor Tatarciuc, nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce XXXXX a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenteii i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de XXXXX și reprezentantul acesteia, avocatul Victor Tatarciuc, împotriva deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de XXXXX și reprezentantul acesteia, avocatul Victor Tatarciuc, împotriva deciziei din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de XXXXX împotriva lui XXXXX cu privire la modificarea cuantumului pensiei de întreținere a copiilor minori și recunoașterea ca fiind neîntemeiat refuzul tatălui de a da acordul pentru ieșirea/intrarea copiilor minori cu mama din/în Republica Moldova și perfectarea actelor de identitate și de stare civilă copiilor minori fără acordul tatălui.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Victor Burduh

Nina Vascan